

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Dondușeni din 12 decembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 iulie 2015, declarat de inculpatul

*Cvasiuc Ion Andrei, născut la
19 august 1986 în or. Călărași, locuitor al s. Scăieni, r-nul
Dondușeni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei 24 iulie 2012 – 12 decembrie 2014,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>12 ianuarie – 22 iulie 2015,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>17 septembrie – 09 decembrie 2015.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Dondușeni din 12 decembrie 2014, Cvasiuc Ion a fost condamnat în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în sistemul organelor de drept pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 3 ani.

2. Instanța de fond a constatat că Cvasiuc Ion, activând în funcția de șef de post, ofițer operativ superior de sector al postului de poliție Scăieni al CPR Dondușeni, numit în funcția dată prin ordinul Ministrului Afacerilor Interne, nr. 135 ef., din 08.04.2011, având gradul special de locotenent de poliție, fiind în conformitate cu art. 123 alin. (1) Cod penal persoană publică și cu funcție de răspundere, căreia prin numire, i-au fost acordate drepturi și obligații în vederea

exercitării funcțiilor autorităților publice, contrar art. 3 CEDO, art. 24 alin. (2) din Constituția R. Moldova, încălcând grav prevederile art. 4 al Legii cu privire la poliție, care stipulează că în activitatea sa poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, precum și prevederile art. 12-15 ale aceleiași Legi, dispozițiile pct. 1), 3), 4) ale capitolului I și pct. 1), 2) ale capitolului II din „Regulile de aplicare a mijloacelor speciale de către colaboratorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne”, aprobate prin Hotărârea Parlamentului nr. 1275-XII din 15.02.1993, care reglementează condițiile și limitele aplicării forței fizice și a mijloacelor speciale, contrar prevederilor lit. a), b) pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 481 din 10.05.2006, a săvârșit infracțiunea de exces de putere în următoarele circumstanțe.

La 10 decembrie 2011, aproximativ ora 00.30, Cvasiuc Ion, fiind persoană publică și cu funcție de răspundere, acționând cu titlu oficial, reprezentând MAI, după recepționarea unui apel verbal de la Rusu O. privind încălcarea de către Bețivu V. și altor persoane necunoscute a ordinii publice, nu a reacționat în modul stabilit, nu a inițiat examinarea propriu-zisă a unei eventuale sesizări conform prevederilor art. 12 pct. 3) și art. 13 pct. 4) din Legea cu privire la poliție, contrar acestor prevederi legale, presupunând că Bețivu V. se află la el acasă, în s. Scăieni, r-nul Dondușeni împreună cu alte persoane și consumă abuziv băuturi alcoolice în prezența celor 3 copii minori ai săi, a intrat în casa ultimului și fără a solicita explicații, depășindu-și în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, i-a aplicat lui Tiutiunic V., care se afla în casa lui Bețivu V., mai multe lovituri cu palma peste față și cu piciorul în regiunea pieptului, în rezultatul cărora i-a cauzat vătămări corporale sub formă de excoriație a regiunii parietale dreapta, echimoză a acestei regiuni, excoriație a frunții pe dreapta, excoriație și edemul țesuturilor moi a regiunii parietale stânga, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 7d din 25.01.2012 se atribuie vătămarilor corporale neînsemnate.

În rezultatul acțiunilor ilegale ale inculpatului, au fost cauzate daune considerabile intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale părții vătămate Tiutiunic V. La fel, a fost prejudiciată imaginea poliției ca organ de drept, care conform art. 1 al Legii cu privire la poliție, este un organ armat de drept al autorităților publice, chemat să apere, pe baza respectării stricte a legilor, viața, sănătatea și libertățile cetățenilor, interesele societății și ale statului de atentate criminale și de alte atacuri nelegitime.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că intrând în casă, a depistat dezordine, fum de țigări, pe masă era o sticlă de rachiu. Pe pat dormeau Stratu O., Voziian A. și Tiutiunic V. Trezindu-l pe Tiutiunic V., acesta s-a revoltat și a început să se certe cu cumnatul său, Arapu I., care i-a aplicat vreo două lovituri în regiunea feței. Tiutiunic V., încercând să se ridice, nu a putut să-și mențină echilibrul și a căzut la podea. L-a ajutat să se ridice, l-a scos din odaie și le-a spus lui Stratu O. și Voziian A. să-l conducă pe Tiutiunic V. acasă. Plângerea depusă de Rusu O. nu a fost înregistrată din motiv că faptele s-au întâmplat în noaptea de vineri spre sâmbătă, luni a fost ocupat, iar cazul nu era ieșit din comun. Nu a reacționat nici la

acțiunile lui Arapu I., nu s-a autosesizat nici când concubina lui Tiutiunic V. i-a spus că ultimul a venit acasă bătut.

Totodată, vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Tiutiunic V. a relatat că a intrat în vizită la Bețivu V., unde se mai aflau Burbulea, Vozian și Ovidiu. Împreună au servit băuturi alcoolice, ulterior el a adormit acolo. Trezindu-se, i-a văzut pe Cvasiuc I. și Arapu I. Inculpatul l-a apucat de păr și l-a izbit cu capul de masă, Arapu I. l-a lovit cu pumnul în față, apoi ambii l-au trântit în coridor și l-au bătut cu picioarele. După aceasta i-a spus lui Vozian A. să-l ducă acasă, însă acesta s-a speriat și a fugit, fiind dus acasă de altă persoană. Revenindu-și, a constatat că avea capul spart, pe corp avea vânătăi. Ulterior, s-a adresat cu o plângere la procuratură prin care a solicitat să fie întreprinse măsuri față de acțiunile lui Cvasiuc I. și Arapu I. Inculpatul i-a promis că-i va finanța intervenția chirurgicală necesară, motiv din care anterior, la rugămintea lui, și-a schimbat declarațiile.

Instanța de fond a luat în considerație mărturiile inițiale ale părții vătămate și cele date la sfârșitul cercetării judecătorești prin care a indicat concret că a fost bătut de inculpat și de Arapu I., a invocat circumstanțele în care i-au fost aplicate loviturile și motivul modificării declarațiilor în folosul inculpatului, fiind influențat de inculpatul care i-a promis o compensare financiară.

Martorul Sîrbu V. a declarat că Tiutiunic V. a fost adus acasă deja bătut. A doua zi a aflat de la el că a fost bătut de inculpat.

Martorul Căldăruș S. a indicat că fiul său, Vozian A., i-a povestit că în timp ce se aflau la Bețivu V. în casă, au intrat inculpatul și Arapu I., care au început să-i bată.

Conform declarațiilor martorului Vozian A., date în cadrul urmăririi penale, inculpatul, ridicându-l din pat pe Tiutiunic V. care dormea, l-a lovit cu palma peste față și de mai multe ori cu piciorul în regiunea pieptului.

Instanța de fond a reținut ca fiind veridice și corespunzătoare cauzei declarațiile martorului Vozian A. expuse în cadrul urmăririi penale, acestea fiind confirmate în ședința de judecată de martorul Căldăruș S., în prezența căreia au fost depuse declarațiile la urmărire penală, ea având calitate de reprezentant legal. Totodată, la urmărirea penală martorul a depus declarații în lipsa inculpatului, nefiind influențat psihologic de prezența acestuia, spre deosebire de declarațiile invocate în cadrul ședinței de judecată, făcute în prezența inculpatului, care activează în cadrul Inspectoratului de Poliție Dondușeni, fiind o persoană influentă.

Martorul Bețivu V. a declarat că în timpul conflictului cu Tiutiunic V., în casă a intrat inculpatul, spunându-i că se vor clarifica singuri ultimul a plecat.

Totodată, în cadrul urmăririi penale, martorul Bețivu V. a indicat că inculpatul a intrat în odaie, iar Arapu I. a rămas în coridor. Persoanele prezente au ieșit din încăpere, ulterior a ieșit și inculpatul. Nu cunoaște ce s-a întâmplat cu ceilalți deoarece s-a culcat.

Instanța de fond a pus la îndoială veridicitatea declarațiilor martorului Bețivu V. depuse în ședința de judecată, fiindcă la examinarea procesului-verbal de consemnare a plângerii penale din 13.12.2011 a indicat că la 10.12.2011, când în casă a intrat inculpatul cu Arapu I., la el se aflau Tiutiunic V. și Artur cu care serveau

băuturi alcoolice. Reproșându-le că nu au dreptul să intre în casă, aceștia au lovit pe cineva din casă. Inculpatul l-a chemat în coridor, i-a aplicat câteva lovituri cu pumnul în față și în regiunea stângă a coastelor. Nu a văzut cum a fost maltratată Tiutiunic V.

Astfel, de la consemnarea plângerii penale din 13.12.2011 până la interogarea în calitate de martor în timpul urmăririi penale și depunerii mărturiilor în ședința de judecată, martorul Bețivu V. și-a modificat de fiecare dată declarațiile în favoarea inculpatului, fiind atestat faptul exercitării influenței psihologice de către ultimul asupra martorului prin prezența sa în ședința de judecată, prin faptul că sunt consăteni și deține o funcție publică influentă, instanța apreciind ca fiind veridice declarațiile inițiale ale martorului, care sunt în concordanță cu materialele dosarului.

Martorul Arapu I. a relatat că inculpatul i-a cerut lui Tiutiunic V. să iasă din casă, iar el l-a lovit cu pumnul de vreo două ori pentru că acesta vorbea urât. Acesta, ieșind pe prag, a căzut jos, iar ei au plecat. Nu a văzut ca inculpatul să-l fi lovit pe Tiutiunic V. În privința lui a fost intentată procedură contravențională pentru provocarea leziunilor corporale lui Tiutiunic V., procesul fiind încetat în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Astfel, martorul Arapu I., conștientizând că în cadrul urmăririi penale a fost recunoscut vinovat de maltratarea părții vătămate, a recunoscut vinovăția sa doar în instanța de judecată, intenționând astfel să protejeze inculpatul, în scopul evitării răspunderii penale, ei fiind rude. Declarațiile martorului Arapu I. nu pot fi reținute, fiind demonstrat prin probe contrare că mărturiile lui sunt nefondate.

Conform procesului-verbal de consemnare a plângerii verbale din 12.12.2011 Tiutiunic V. a indicat direct că a fost bătut de inspectorul de sector Cvasiuc I. și de Arapu I.

Din procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale depuse de Bețivu V. rezultă că la 09.12.2011, inculpatul împreună cu Arapu I. au intrat la el în casă și i-au lovit pe cei prezenți.

Potrivit raportului de examinare medico-legală nr. 327 din 12.12.2011, lui Tiutiunic V. i-au fost cauzate următoarele leziuni corporale: excoriația regiunii parietale dreapta, echimoza acestei regiuni, excoriația frunții pe dreapta, excoriația și edemul țesuturilor moi a regiunii parietale stânga, care au fost cauzate de un obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, fiind calificate ca vătămări corporale neînsemnate.

Raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 26.03.2014 atestă că echimoza depistată la Tiutiunic V. a fost produsă prin mecanismul de lovire cu sau de un obiect dur contondent. Leziunile depistate s-au produs în diferite circumstanțe, inclusiv și cu mâinile proprii (excoriații) sau ale capului, la lovire (echimoză) de obiecte dure contondente. Producerea unor astfel de leziuni de la căderea de la proprie înălțime sau de la căderea de pe prag este puțin probabilă.

Astfel, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 326 din 13.09.2013, leziunile corporale depistate la Tiutiunic V. nu sunt caracteristice unei maltratări. Totodată, potrivit raportului de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 26.03.2014 „constatarea noțiunii de maltratare ține de competența organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată”.

La pronunțarea hotărârii instanța a ținut cont de concluziile expertizei efectuate în comisie, acestea fiind veridice, aflându-se în concordanță și coroborare cu materialele cauzei.

Instanța de fond nu a reținut argumentele inculpatului că leziunile corporale au fost cauzate părții vătămate doar de către Arapu I., recunoscut vinovat contravențional, acestea fiind nefondate. Versiunea dată, apărută în ședința de judecată, a fost combătută prin probele administrate, este contradictorie circumstanțelor cauzei și urmăresc scopul evitării răspunderii penale pentru fapta comisă.

Instanța concluzionând că inculpatul fiind persoană publică, prin acțiunile sale a depășit în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, acțiuni care au cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale lui Tiutiunic V., însoțite de aplicarea violenței, încadrând acțiunile lui în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul anterior nu a fost condamnat, este caracterizat pozitiv, concluzionând că este oportun de a aplica față de el prevederile art. 90 Cod penal.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în sistemul organelor de drept pe un termen de 3 ani.

Apelantul a invocat că aplicarea art. 90 Cod penal nu a fost apreciată de instanța de fond ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptată la realitatea socială, ci a fost privită ca un avantaj acordat de lege inculpatului.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că vinovăția sa nu a fost dovedită. Nu au fost prezentate probe care să confirme depozițiile date de partea vătămată, nefiind luat în considerație raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 28.05.2014.

Organul de urmărire penală și instanța de judecată nu s-au autosesizat asupra schimbării declarațiilor de mai multe ori de către Bețivu V., instanța manifestându-se în favoarea acuzării, fiind încălcat principiul contradictorialității prevăzut de art. 24 Cod de procedură penală.

Prin ordonanța din 18.04.2012, Arapu I. a fost scos de sub urmărire penală din motiv că fapta comisă de acesta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 151, 152, 328 Cod penal sau al altui articol din legislația penală, fiind încadrată în baza art. 78 alin. (2) Cod contravențional. Instanța nu s-a expus și nu a dat vreo apreciere privind delimitarea acțiunilor lui Arapu I. și ale lui personale, ce țin de cauzarea vătămarilor corporale părții vătămate.

Instanța nu a ținut cont de raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 26.04.2014, potrivit căruia leziunile la pătimaș s-au produs în diferite circumstanțe, inclusiv și cu mâinile proprii sau la mișcări ale capului, la lovire de obiecte dure contondente. Instanța nu a ținut cont că partea vătămată, fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată și pierzându-și capacitatea de a se deplasa de sine

stător, a fost dus acasă cu căruța, circumstanțe în care putea să-și cauzeze leziuni corporale.

Nu a fost stabilit dacă partea vătămată a primit leziunile corporale în timpul circumstanțelor indicate în actul de sesizare, ori în alte circumstanțe.

Totodată, în situațiile în care urmările prejudiciabile sub formă de daune în proporții considerabile nu pot fi stabilite, persoana cu funcție de răspundere poate fi supusă doar răspunderii contravenționale, potrivit art. 313 Cod contravențional.

Acuzarea nu a prezentat probe directe și concludente care să confirme că el a depășit atribuțiile de serviciu cu aplicarea violenței, probele prezentate fiind contradictorii, instanța acceptând probele indirecte, bazate pe presupuneri.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 iulie 2015, ambele apeluri au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept, descriind fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicând probele pe care se întemeiază vinovăția inculpatului și determinând just încadrarea juridică a faptei săvârșite în dispoziția art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, ca exces de putere, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, care a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei fizice, însoțite de aplicarea violenței.

Pedeapsa stabilită este echitabilă faptelor infracționale săvârșite, în corespundere cu împrejurările cauzei, va duce la corectarea și reeducarea inculpatului, nefiind stabilite careva temeiuri de casare a sentinței.

Instanța de fond, a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, soluția instanței de fond privind constatarea vinovăției inculpatului se bazează pe declarațiile părții vătămate, ale martorilor, pe probele administrate și cercetate în ședința de judecată: procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Tiutiunic V. din 12.12.2011, procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Bețivu V., raportul de examinare medico-legală nr. 327 din 12.12.2011, copia fișei de evidență a lucrului de profilaxie în privința lui Bețivu V., extras din ordinul MAI nr. 135 din 08.04.2011 în privința lui Cvasiuc I., fișa postului a șefului de post, ofițerului operativ superior de sector, certificat CPR Dondușeni nr. 287 din 23.01.2012, raportul de expertiză medico-legală nr. 7 "D" din 25.01.2012, în privința lui Tiutiunic V., raportul de expertiză medico-legală nr. 326 din 13.09.2013 în privința lui Tiutiunic V., raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 26.03.2014 în privința lui Tiutiunic V.

Instanța nu a reținut argumentele inculpatului pe motiv că, indiferent de declarațiile părții vătămate, prezența leziunilor corporale la partea vătămată se dovedesc prin rapoartele de expertiză medico-legale efectuate.

Astfel, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 7D din 25.01.2012, la Tiutiunic V. s-a depistat excoriația regiunii parietale dreapta, echimoza acestei

regiuni, excoriația frunții pe dreapta, excoriația și edemul țesuturilor moi a regiunii parietale stânga, cauzate de un obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, fiind calificate ca vătămări corporale neînsemnate. Formarea acestor leziuni corporale în rezultatul căderii de la înălțimea propriului corp se exclude. Formarea acestor leziuni corporale de însăși pătimaș e puțin probabilă, însă nu se exclude.

La fel și prin raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 26.03.2014 echimoza depistată la Tiutiunic V. a fost produsă prin mecanismul de lovire cu sau de un obiect dur contondent. Leziunile depistate s-au produs în diferite circumstanțe, inclusiv și cu mâinile proprii (excoriații) sau la mișcări ale capului, la lovire (echimoză) de obiecte dure contondente. Producerea unor astfel de leziuni de la căderea de la propria înălțime sau de la căderea de pe prag este puțin probabilă.

Totodată, cauzarea acestor leziuni de către inculpat se dovedește prin declarațiile părții vătămate, care a concretizat că informația din plângerea depusă la procuratură este veridică și anume că inculpatul l-a lovit.

Cauzarea leziunilor de către inculpat se confirmă și prin declarațiile martorului Căldăruș S. care a indicat că fiul său i-a povestit că în casă la Bețivu V. a intrat inculpatul și Arapu I., și au început să se bată, a doua zi partea vătămată la fel i-a comunicat că a fost bătut de sectorist.

Martorul Vožian A., în cadrul urmăririi penale a declarat că inculpatul i-a aplicat părții vătămate o lovitură peste față și mai multe cu piciorul în regiunea pieptului.

Instanța de fond corect a reținut ca veridice probele date la etapa incipientă, depuse în imediata apropiere a conflictului și just a concluzionat că versiunea inculpatului urmărește scopul evitării răspunderii penale pentru fapta comisă și nu poate servi ca temei pentru absolvirea inculpatului de răspundere pentru acțiunile sale ilegale.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a invocat că instanțele de fond și de apel nu au dat apreciere probelor prezentate de apărare, fiind respinse ca nefondate, nefiind demonstrată vinovăția sa.

Instanța nu a luat în considerație că partea vătămată și Bețivu V. și-au schimbat de mai multe ori declarațiile.

Prin ordonanța din 18.04.2012, Arapu I. a fost scos de sub urmărire penală din motiv că fapta comisă de acesta nu întrunește elementele infracțiunii, acțiunile ultimului fiind încadrate în baza art. 78 alin. (2) Cod contravențional. Instanța nu s-a expus și nu a dat vreo apreciere privind delimitarea acțiunilor lui Arapu I. și ale lui personale, ce țin de cauzarea vătămarilor corporale părții vătămate.

Instanța nu a ținut cont de raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 26.04.2014, potrivit căruia leziunile la pătimaș s-au produs în diferite circumstanțe, inclusiv și cu mâinile proprii sau la mișcări ale capului, la lovire de obiecte dure contondente. Partea vătămată, fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată și pierzându-și capacitatea de a se deplasa de sine stătător, a fost dus acasă cu căruța, circumstanțe în care putea să-și cauzeze leziuni corporale.

Nu s-a stabilit dacă partea vătămată a primit leziunile corporale în timpul circumstanțelor indicate în actul de sesizare, ori în alte circumstanțe.

Totodată, în situațiile în care urmările prejudiciabile sub formă de daune în proporții considerabile nu pot fi stabilite, persoana cu funcție de răspundere poate fi supusă doar răspunderii contravenționale, potrivit art. 313 Cod contravențional.

Acuzarea nu a prezentat probe directe și concludente care să confirme că el a depășit atribuțiile de serviciu cu aplicarea violenței, probele prezentate fiind contradictorii, instanța acceptând probele indirecte, bazate pe presupuneri.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederilor art. 427 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor lui, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de

probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Tiutiunic V., ale martorilor Sîrbu V., Căldăruș S. și Vozian A., procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Tiutiunic V. din 12.12.2011, procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Bețivu V., raportul de examinare medico-legală nr. 327 din 12.12.2011, copia fișei de evidență a lucrului de profilaxie în privința lui Bețivu V., extras din ordinul MAI nr. 135 din 08.04.2011 în privința lui Cvasiuc I., fișa postului a șefului de post, ofițerului operativ superior de sector, certificat CPR Dondușeni nr. 287 din 23.01.2012, raportul de expertiză medico-legală nr. 7D din 25.01.2012, în privința lui Tiutiunic V., raportul de expertiză medico-legală nr. 326 din 13.09.2013 în privința lui Tiutiunic V., raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 126 din 26.03.2014 în privința lui Tiutiunic V., fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul inculpatului.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanțele de fond și de apel și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Mai mult, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și menționate la pct. 5. din prezenta decizie, care nici nu conțin indicarea unor concrete și clar definite erori de drept, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în apel și repetate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Cvasiuc Ion Andrei împotriva sentinței Judecătorei Dondușeni din 12 decembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 iulie 2015, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 decembrie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco